

---

**A BRIEF REVIEW OF THE CASE LAW ON THE RIGHT “TO BE FORGOTTEN”**

---

**Liuba Tzakova**

Sofia University “St. Kliment Ohridski”, Bulgaria, liubatzakova@abv.bg

**Abstract:** Modern society is evolving at a faster pace than before and this process is driven by the technological progress and the access to virtual space and Internet. Physical exchange of information is being replaced by its virtual double which offers faster speeds in quite different dimensions compared to traditional ones. Virtual space reduces distances between different parts of the world, there are no state borders, the individual has the ability to provide and create electronic content from anywhere in the world.

In this space of “limitless” freedom, however, there is an inevitable collision between the different interests of individuals which has its reflection in the material world. It is here that the increasing necessity to create rules and regulations for resolving future and already arisen conflicts becomes visible.

This report addresses issues related to the deletion/erasure of information on the Internet relating to a particular person, or the so-called right “to be forgotten”. A person may refer to this right when he considers published and publicly available information about him on the network irrelevant, as well as when the information is not correct, is no longer up to date, or the ground for its processing has been dropped. The right “to be forgotten” is a conflict issue that shows both advantages and disadvantages. It offers opportunity for a new beginning and for protection of privacy<sup>7</sup>, but it is often necessary to restrict it in order to protect the right of the public to be informed and the freedom of speech.

The European Union plays an active role in order to place this issue in a legal framework. It established legal regulation in the field with Directive 95/46 / EC of the European Parliament and of the Council on the protection of individuals with regard to the processing of personal data which is interpreted in connection with the Charter of Fundamental Rights of the European Union. The General Data Protection Regulation entered into force in 2018 and replaced Directive 95/46 /EC. Of particular importance for understanding and enforcing of the right “to be forgotten” is the case-law of the Court of Justice of the European Union and the European Court of Human Rights. The role of the courts of the different countries should also not be underestimated.

Despite the clarity that this regulation introduces, there are new issues that need to be addressed, such as the criteria for deleting personal information from the virtual space and in which cases the public interest is justified to take precedence over that of the individual and where it is not.

**Keywords:** right to be forgotten, personal data

**КРАТЪК ПРЕГЛЕД НА СЪДЕБНАТА ПРАКТИКА ВЪРХУ ПРАВОТО „ДА БЪДЕШ ЗАБРАВЕН”**

**Люба Цакова**

Софийски университет „Св. Климент Охридски”, liubatzakova@abv.bg

**Резюме:** Съвременното общество се развива с все по-бързи темпове, а този процес е обусловен от усъвършенстването на технологиите и достъпа на хората до виртуалното пространство и Интернет. Физическият обмен на информация все по-сигурно бива изместван от виртуалния си двойник, който предлага по-голяма бързина в съвсем различни измерения, сравнен с традиционните. Виртуалното пространство заличава разстоянията между различните точки по света, в него не съществуват държавни граници, а отделният човек има възможност да получава и създава електронно съдържание от всяка точка на света. В това пространство на „безгранична” свобода, обаче, неизбежно възникват сблъсъци между интересите на отделните индивиди, а тези сблъсъци получават своето отражение и /дори най-вече/ в материалния свят. Именно тук се откроява все по-нарастващата необходимост от създаване на правила и регулации, които да предотвратят предстоящи и да разрешат вече възникнали конфликти.

В настоящия доклад са разгледани въпросите, свързани със заличаването на информация в Интернет, отнасяща се до конкретен човек, или т. нар. право „да бъдеш забравен”. Субектът може да се позове на това

---

<sup>7</sup> <https://righttobeforgotten.weebly.com/blog/pros-and-cons>.

свое право, когато счита, че информацията за него, публикувана и общодостъпна в мрежа, не е вярна, вече не е актуална или е отпаднало основанието за нейното обработване. Правото „да бъдеш забравен“ е конфликтен въпрос, който показва както предимства, така и недостатъци. То дава възможност за ново начало и за предпазване на личния живот, но често е необходимо да бъде ограничавано, за да се защити правото на обществото да бъде информирано и свободата на словото.

За поставянето в правни рамки на този проблем активна роля играе Европейският съюз, който създава правна регламентация в областта с Директива 95/46/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, тълкувана във връзка с Хартата за основните права на Европейския съюз, а през 2018 г. влезе в сила и Общият регламент относно защита на данните, който отмени Директивата. Особено важно значение за разбирането и прилагането на правото „да бъдеш забравен“ има съдебната практика на Съда на Европейския съюз и Европейския съд по правата на човека, но голяма роля играят и съдилищата в отделните държави.

Независимо от яснотите, които тази уредба внася, възникват нови въпроси и проблеми, които трябва да бъдат разрешени, като например какви са критериите за заличаване на лична информация от виртуалното пространство, в кои случаи е оправдано общественият интерес да вземе превес над този на отделния човек и в кои не е.

**Ключови думи:** право „да бъдеш забравен“, лични данни

## 1. ПЪРВИ ОПИТИ ЗА ОЧЕРТАВАНЕ СЪДЪРЖАНИЕТО НА ПРАВОТО „ДА БЪДЕШ ЗАБРАВЕН“ В ЕС

От гледна точка на българската правна доктрина правото „да бъдеш забравен“ е субективно право и носи всички черти на тази правна категория. „Субективното право във виртуалното пространство, както и в традиционно осъществяваните отношения, встъпва в качеството на определена възможност. Като възможност, която е многоаспектна, субективното право може да включва възможност на субекта да изисква необходимо поведение, както и да предприема законоустановени мерки на въздействие за осъществяване на необходимо поведение”<sup>8</sup>. В този смисъл правото „да бъдеш забравен“ е от категорията на относителните субективни права<sup>9</sup>, поради което съдебните решения, свързани с него, представляват интерес по отношение на разкриване на неговата същност.

Въпросите на правото „да бъдеш забравен“ традиционно се разглеждат, като се започва от основополагащото в тази област решение на Съда на Европейския съюз от 13 май 2014 г., а именно C-131/12 Google Spain SL, Google Inc./Agencia Española de Protección de Datos, Mario Costeja González. Значимостта на делото се дължи на интерпретацията и приложението на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни. Според решението Google се задължава да изтрие връзките към (резултатите от търсенето на) името на г-н Гонзалес, които го свързват с две публикации за търг за недвижим имот във връзка с възбрана, която е наложена по повод на дългове към социалноосигурителната система. При разглеждането на член 6 от Директивата се откриват изискванията личните данни да се обработват „справедливо и законно“, „за конкретни, ясно формулирани и законни цели“, „да бъдат адекватни, релевантни, и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират“, а според член 12 всяко физическо лице може да поиска „поправянето, изтриването или блокирането на данните... поради непълнота или неточност”. В противоречие с изразеното от генералния адвокат мнение съдът постановява, че физическите лица не само имат правото да поправят, изтриват или блокират данни, които са неточни или непълни, но те също така имат правото да се уверят, че използваните техни лични данни са адекватни, релевантни и не са прекомерни. Съдът заключава, че връзките към публикациите за изплатените дългове на г-н Гонзалес са неадекватни, вече не са релевантни и са прекомерни, поради което Google трябва да ги премахне, въпреки че

<sup>8</sup> Цакова, И. Домейн имена. Субективни права върху домейни и възможности за правно регулиране, С., 2012, ISBN 978-954-9517-40-8, с. 61.

<sup>9</sup> Повече за субективните права във виртуалното пространство виж: Цакова, И. Правни отношения като форма на реализация на относителни субективни права във виртуалното пространство, МВБУ, Сборник научни трудове, ISSN1313-0846, 2011, том 4, с. 305.

публикацииите сами по себе си могат да останат достъпни в мрежата<sup>10</sup>. Като резултат от делото публикуваните съобщения не следва да бъдат изтривани, тъй като са публикувани на законово основание, но те вече няма да се появат като резултат във връзка с името на г-н Гонзалес.

Това решение предизвиква широки дискусии, свързани с въпросите за липсата на ясни и изчерпателни критерии за защита на правото „да бъдеш забравен“, за баланса между личния живот и други основни права, за неговото ограничаване в определени случаи, за опасността от прикриване на информация, представляваща публичен интерес, за създаване на общи правила, надхвърлящи границите на ЕС, за превръщането на компании като Google в страни, които дават възможност на физическите лица да контролират достъпната за тях информация в мрежата<sup>11</sup>.

В друга посока обаче поемат разсъжденията на Съда на Европейския съюз в решението му по делото Manni C-398/15 от март 2017 г.<sup>12</sup>, което се отнася до изтриването на информация от публични регистри и условията за това. Г-н Salvatore Manni е бил управител и ликвидатор на дружество, което след обявяването му в несъстоятелност през 1992 г., е заличено през 2005 г. През 2007 г. г-н Manni вече е управител на компания, която сключва договор за строеж на туристически комплекс в Италия. Според г-н Manni затруднените продажби на сградите от комплекса се дължали на вписаните във водения от Търговската палата на Лече дружествен регистър негови лични данни за предходната му дейност. Той подава искане до Търговската палата за заличаване, анонимизиране или блокиране на данните, които свързват името му с несъстоятелността на заличеното дружество. Казусът в крайна сметка стига до Касационния съд на Италия, а той отправя преюдициално запитване към СЕС.

С поставените въпроси се цели да бъдат съгласувани принципът на публичност на дружествените регистри, въведен с Директива 68/151, и принципът на съхраняване на личните данни за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са обработени, въведен с Директива 95/46. Съдът констатира, че в съответствие с предходната си практика „обстоятелството, че информацията се вписва в контекста на професионална дейност, не е от естество да ѝ отнеме квалификацията лични данни“. Той обаче е категоричен, че държавите членки не могат по силата на Директива 95/46 да гарантират на физическите лица правото да получават „по принцип, след изтичането на определен срок, считано от прекратяването на съответното дружество, изтриването на отнасящи се до тях лични данни, които са били вписани в регистъра в изпълнение на последната разпоредба, или блокирането на същите за обществеността“, като не счита това тълкуване да води до „непропорционална намеса в основните права на заинтересованите лица, и по-специално в правото им на зачитане на личния живот, както и в правото им на защита на личните данни“, гарантирани от членове 7 и 8 от Хартата за основните права на Европейския съюз. Според съда в регистъра е нанесена ограничена по обем лична информация, а естеството на дейността, свързана с икономическия обмен, предполага задължението на физическите лица да предоставят данни във връзка със самоличността си и изпълняваните от тях функции, за което те предварително знаят при решението си да се занимават с такава дейност. В своето решение СЕС отдава приоритет на интересите на третите лица да имат достъп до информацията, съдържаща се в дружествения регистър, като гаранция за правна сигурност в отношенията им с търговските дружества. Именно затова основните документи и данни за дружеството, както и информация за лицата, които са упълномощени да го задължават и представляват, следва да бъдат оповестявани в регистъра. Възприето е и мнението на генералния адвокат, според когото съществуването на различни правни отношения, по които дружеството е страна, може да продължи и след прекратяването му, затова нуждата от тези данни също ще продължи да съществува.

<sup>10</sup> Oxford Research Encyclopedias,

<http://oxfordre.com/communication/view/10.1093/acrefore/9780190228613.001.0001/acrefore-9780190228613-e-189>.

<sup>11</sup> <https://citizenrights.euroalter.com/%D1%82%D0%B5%D0%BC%D0%B8/%D0%B4%D0%B8%D0%B3%D0%B8%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%BD%D0%B0-%D1%81%D0%B8%D0%B3%D1%83%D1%80%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82/%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE%D1%82%D0%BE-%D0%B4%D0%B0-%D0%B1%D1%8A%D0%B4%D0%B5%D1%88-%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B5%D0%BD/?lang=bg>.

<sup>12</sup> <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-398/15>.

Прави впечатление, че, отдавайки приоритет на интересите на третите лица, СЕС като че ли пренебрегва в известна степен основни права на г-н Manni, като не взема предвид, че вписаните в дружествения регистър данни се отнасят за събития от преди повече от двадесет години, и че е възможно настъпилата несъстоятелност на дружеството да се е дължала на обективни причини, а не такива, отнасящи се до личността на г-н Manni<sup>13</sup>.

Счита се, че възприетият по делото Manni C-398/15 подход е в тясна връзка със „спецификите в бъдещото приложение“<sup>14</sup> на Общия регламент относно защита на данните.

След нетърпеливо обществено очакване на 13 април 2018 г. съдът в Лондон взема решение по делото NT 1 & NT 2 v Google LLC [2018] EWHC 799 (QB)<sup>15</sup>. Решението се отнася до две отделни жалби, заведени срещу Google, и е първият път, в който английски съд трябва да се произнесе по прилагането на правото да бъдеш забравен след решението по дело C-131/12<sup>16</sup>. Жалбите са подадени от двама бизнесмени, които остават анонимни под псевдонимите NT1 и NT2, след като Google отказва премахването на резултатите от търсенията във връзка с тези лица, които се отнасят до техни престъпления преди години. NT1 участвал в спорен бизнес със собственост в края на 80-те и началото на 90-те години, като бил осъден за държане на фалшива сметка и прехвърляне на пари към офшорни компании на четири години затвор. В началото на века NT2 бил замесен в бизнес, който предизвикал публични спорове по екологични причини. Бизнесът му бил заплашен от унищожаване от няколко лица, затова той предприел стъпки да идентифицира тези лица, използвайки незаконни телефонни и компютърни хакерства, за което бил осъден на шест месеца затвор.

Съдия Warby J приема, че правилният подход, който трябва да се възприеме при определянето на това дали данните са неточни или подвеждащи, е подобен на този, който се прилага при клеветата. С други думи, твърдението за неточност трябва да се разглежда в конкретния контекст. За разлика от клеветата обаче тежестта да докаже, че смисълът е неточен, е поставена върху ищеца. Този въпрос е може би често пренебрегван при оплакванията от неточна обработка на данни, защото не е достатъчно да се направи едно обикновено твърдение<sup>17</sup>. Оплакването на NT2, че в определена публикация е преувеличена степента на неговата криминална проява и погрешно му е приписан мотив за финансова печалба, е уважено от съда, но NT1 не успява да конкретизира достатъчно и докаже твърденията си. При вземането на решението съдия Warby J отчита и поведението на ищите по време на предходните им дела и след това. Докато NT2 се е признал за виновен и е демонстрирал разкаяние, то NT1 е отказал да направи това, като дори е продължил да предприема начинания със съмнителен характер и е бил осъден втори път. Съдът взема под внимание и това, че NT2 има деца в ученическа възраст, които биха могли да бъдат засегнати от обработката на този вид данни. Разглеждайки всички факти заедно, съдът постановява, че обработването на връзките за NT1 е оправдано и в публичен интерес, а по отношение на NT2 счита, че тази информация при търсене вече не е релевантна и не оправдава намесата в правото на защита на данните на ищеца.

## 2. РАЗВИТИЕ НА ПРАВОТО НА ИЗТРИВАНЕ СЛЕД ОБЩИЯ РЕГЛАМЕНТ ОТНОСНО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ

На 25 май 2018 г. влезе в сила Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните)<sup>18</sup> (Регламента). Във връзка с настоящия доклад интерес предизвиква член 17 от Регламента, който гласи, че физическите лица имат право да изискват от администраторите на данни да изтриват информация, ако субектът на данните възрази срещу или оттегли съгласието си за обработването им, или ако информацията вече не е необходима за първоначалната цел. Също така се изисква администраторите на данни да информират другите администратори за искането за изтриване. Член 17 съдържа и изключения от правото,

<sup>13</sup> <http://librestories.eu/bg/a/what-is-the-commercial-registry-memory-span-or-how-we-define-the-scope-of-the-right-to-be-forgotten>.

<sup>14</sup> Пак там.

<sup>15</sup> <https://www.judiciary.uk/judgments/nt1-nt2-v-google-llc-right-to-be-forgotten/>.

<sup>16</sup> Brett Wilson Media Law Blog, <https://www.brettwilson.co.uk/blog/nt1-nt2-v-google-inc-seek-delisting-search-engine-results-following-first-english-decision-right-forgotten/>.

<sup>17</sup> Пак там.

<sup>18</sup> <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=celex%3A32016R0679>.

ако обработването на информацията е необходимо за упражняване свободата на изразяване и правото на информация, за изпълнение на задача от обществен интерес или за исторически, научни и статистически цели. По повод необходимостта от член 17 еврокомисарят по правосъдието Вивиан Рединг посочва в началото на 2012 г., че индивидите трябва да имат правото да контролират самоличността си онлайн, защото „дори малки парченца лична информация могат да имат огромно влияние дори години след като са били споделени или публикувани”<sup>19</sup>. Интересен факт е, че в даден момент от преговорите Европейският парламент премахва позоваването на правото „да бъдеш забравен” и вместо това предлага то да бъде наречено просто право на изтриване. Във финалната версия на член 17 обаче правото „да бъдеш забравен” е възстановено наред с правото на изтриване. В противен случай Европейският парламент би ограничил това право в ситуация, при която са налични стари технологии, непозволяващи изтриването<sup>20</sup>. Независимо, че Регламентът предизвиква широки дискусии, важни въпроси остават неотговорени, като например дали Facebook и Twitter се считат за администратори на данни и дали те са длъжни да премахват съдържание, което е публикувано от техен потребител за друго лице, по искане на това лице. Създава се риск от прекомерно премахване на съдържание, обект на невалидни искания, тъй като посредниците, които не уважат искане по правото „да бъдеш забравен”, са застрашени от високи глоби. Според Регламента защитата на данните трябва да бъде балансирана със свободата на изразяване и искания във връзка с правото „да бъдеш забравен” могат да бъдат отклонявани по тази причина. Проблемът обаче е липсата на насоки за това в какво се изразяват причините, свързани със свободата на изразяване<sup>21</sup>. Тук е важно да се отбележи, че при осъществяването на своята дейност доставчиците извършват обработка на лични данни, тъй като индивидуализиращите белези на клиентите, които стават достояние на доставчика по повод сключването на договора и извършваните от него услуги, представляват лични данни по смисъла на Регламент (ЕС) 2016/679. Доставчикът определя вида на обработваните данни, целта на обработване, начините на обработване като администратор на лични данни със съответните права и задължения, произтичащи от това<sup>22</sup>. В този смисъл качеството администратори на лични данни би могло да се разглежда като допълнително по отношение на доставчиците<sup>23</sup>.

На 28 юни 2018 г. Европейският съд по правата на човека (ЕСЧП) постановява решение по делото *ML and WW v Germany* ([2018] ECHR 554). Ищците по делото са двама полубратя, осъдени на доживотен затвор от германския съд през 1993 г. за убийството на актьор и освободени под пробация през 2007 и 2008 г. През 2007 г. те завеждат дело срещу радиостанцията *Deutschlandradio*, седмичното списание *Der Spiegel* и ежедневника *Mannheimer Morgen*, като искат техните лични данни да бъдат анонимизирани в документацията за тях, която се е появила на съответните интернет сайтове и се отнася до престъпленията на жалбоподателите. След отказа на германските съдилища да издадат разпореждане за забрана на посочените медии да съхраняват в интернет порталите си информация за наказателния процес и осъждането, жалбоподателите се обръщат към ЕСЧП, позовавайки се на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, а именно правото на зачитане на личния живот.

ЕСЧП възприема позицията на Германския федерален съд и признава, че правата на лице, което е било обект на публикация в интернет, трябва да бъдат балансирани с правото на обществото да бъде информирано за минали и настоящи събития, по-специално чрез използването на архиви на цифровата преса. По отношение на искането на жалбоподателите за анонимизиране (т.е. изтриване на имената и индивидуализиращи факти)<sup>24</sup> ЕСПЧ отбелязва, че това представлява по-малка рестриктивна мярка по отношение на свободата на печата, отколкото премахването на цяла статия. Той добавя, че подходът за покриване на дадена тема е въпрос на журналистическа свобода, и че член 10 от Конвенцията оставя на

<sup>19</sup> <http://oxfordre.com/communication/view/10.1093/acrefore/9780190228613.001.0001/acrefore-9780190228613-e-189>.

<sup>20</sup> Пак там.

<sup>21</sup> <http://cyberlaw.stanford.edu/blog/2015/12/final-draft-europes-right-be-forgotten-law>.

<sup>22</sup> Цакова, И. Интернет право.бг. Кратък курс лекции, С., 2014, изд. Парадигма, ISBN 978-954-326-226-7, с. 111.

<sup>23</sup> Цакова, И. Правна уредба на Интернет услугите, сп. *Съвременно право*, ISSN: 0861-1815.- XIV, 3, с. 18; Правни въпроси за отговорността на информационните посредници, изд. „Труд и право”, сп. Пазар и право, С., 9/2004г., с. 58.

<sup>24</sup> <https://nellyo.wordpress.com/2018/07/07/echr-8-vs-10/>.

журналистите преценката за това какви подробности би следвало да бъдат публикувани, при условие, че се спазват етичните норми на професията. Вследствие на това Съдът счита, че включването на индивидуализирана информация в новинарския доклад (като пълното име на съответното лице) е важен аспект от работата на медиите, особено при предаването на наказателни производства, които са предизвикали значително внимание. По този начин предоставената информация допринася за дебат в едно демократично общество<sup>25</sup>. Въпреки че това решение представлява силно утвърждаване на правата на първичните издатели в контекста на публикациите, свързани с присъди, Съдът подчертава, че операторите на търсачки не се ползват със същите права и техните интереси нямат същата тежест в такива случаи. Последното е в съответствие с мотивите на Съда на ЕС по дело C-131/12 Google Spain. Съдът вероятно би възприел друго мнение, ако жалбоподателите вместо анонимизация са претендирали изтриване на резултати от търсене<sup>26</sup>.

Интерес представлява и първото дело, засягащо правото „да бъдеш забравен“ в случай на лекарска грешка. Според фактите по делото поради проблем с постоперативната грижа за пациент регистрацията в регистъра на здравните специалисти на хирург била прекратена от експертен панел медици. Тази мярка била обжалвана и променена на „условно отнемане“, вследствие на което хирургът можел да продължи практиката си<sup>27</sup>. След този случай, обаче, при въвеждането на името на лекаря в Google се появявали връзки към уебсайт, съдържащ неофициален черен списък на лекари, разглеждан като позорен. Първоначално Google и холандският наблюдател на поверителността на данните (Autoriteit Persoonsgegevens) отхвърлили опитите за премахване на връзките с аргумента, че лекарят все още е на пробация и информацията е уместна. Съдията от окръжния съд в Амстердам заявява, че докато информацията на уебсайта, свързана с проблемите на доктора от 2014 г., е вярна, то пейоративното име на сайта с черния списък предполага, че тя е неспособна да лекува хора, което не е подкрепено от констатациите на дисциплинарният състав. Според адвокат на хирурга това решение ще гарантира, че лекарите вече няма да бъдат съдени от Google за своята годност да практикуват<sup>28</sup>.

## ЗАКЛЮЧЕНИЕ

От така разгледаната съдебна практика става ясно, че правото „да бъдеш забравен“ не е абсолютно право по своята същност и съдилищата се стремят към балансирани решения, отразявайки нормативното развитие в тази област. Новата европейска законодателна рамка за защита на личните данни създава единни правила, предназначени да предоставят на гражданите по-голям контрол над собствената им лична информация в дигиталния свят. Тя отразява и е предпоставена от съвременните форми на комуникация и обмен на данни, които внасят изменение не само в юридическите категории време и пространство, но вече намират отражение в трансгранични решения, които отчитат спецификата на съдопроизводствените правила на страните от Общото право със законодателните решения на континенталната правна система в контекста на защитата на личните данни<sup>29</sup>. Прилагането на Регламент (ЕС) 2016/679 в бъдеще по конкретни случаи, включително в рамките на съдебни спорове, ще дава отговор на още нерешените въпроси.

## ИЗТОЧНИЦИ

- [1] <https://righttobeforgotten.weebly.com/blog/pros-and-cons>.
- [2] Цакова, И. Домейн имена. Субективни права върху домейни и възможности за правно регулиране, С., 2012, ISBN 978-954-9517-40-8.
- [3] Цакова, И. Правни отношения като форма на реализация на относителни субективни права във виртуалното пространство, МВБУ, Сборник научни трудове, ISSN1313-0846, 2011, том 4.

<sup>25</sup> online Media Freedom Resource Centre, <https://www.rcmediafreedom.eu/Tools/Legal-Resources/M.L.-AND-W.W.-v.-Germany-Recent-Developments-in-Judicial-Balancing-of-Privacy-and-Free-Speech-Online>.

<sup>26</sup> Inform's Blog, <https://inform.org/2018/07/04/case-law-strasbourg-ml-and-ww-v-germany-article-8-right-to-be-forgotten-and-the-media-hugh-tomlinson-qc-and-aidan-wills/>.

<sup>27</sup> <https://technews.bg/article-113949.html>.

<sup>28</sup> <https://www.theguardian.com/technology/2019/jan/21/dutch-surgeon-wins-landmark-right-to-be-forgotten-case-google>.

<sup>29</sup> Цакова, И. Електронният документ като доказателство в гражданския процес, С., 2018, ISBN978-619-160-967-3, с. 88.

- [4] Oxford Research Encyclopedias, <http://oxfordre.com/communication/view/10.1093/acrefore/9780190228613.001.0001/acrefore-9780190228613-e-189>.
- [5] [http://www.aip-bg.org/publications/Бюлетин/Правото\\_да\\_бъдеш\\_оставен\\_на\\_мира/107514/1000242839/](http://www.aip-bg.org/publications/Бюлетин/Правото_да_бъдеш_оставен_на_мира/107514/1000242839/)
- [6] <https://citizenrights.euroalter.com>.
- [7] <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-398/15>.
- [8] <http://librestories.eu/bg/a/what-is-the-commercial-registry-memory-span-or-how-we-define-the-scope-of-the-right-to-be-forgotten>.
- [9] <https://www.judiciary.uk/judgments/nt1-nt2-v-google-llc-right-to-be-forgotten/>.
- [10] Brett Wilson Media Law blog, <https://www.brettwilson.co.uk/blog/nt1-nt2-v-google-inc-seek-delisting-search-engine-results-following-first-english-decision-right-forgotten/>.
- [11] <http://computerworld.bg/167821188-google-zagubi-delo-svarzano-s-pravoto-da-badesh-zabraven>.
- [12] <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=celex%3A32016R0679>.
- [13] <http://cyberlaw.stanford.edu/blog/2015/12/final-draft-europes-right-be-forgotten-law>.
- [14] Цакова, И. Интернет право.бг. Кратък курс лекции, С., 2014, изд.Парадигма, ISBN 978-954-326-226-7.
- [15] Цакова, И. Правна уредба на Интернет услугите, сп. Съвременно право, ISSN: 0861-1815.- XIV, 3.
- [16] Цакова, И. Правни въпроси за отговорността на информационните посредници, изд. „Труд и право”, сп. Пазар и право, С., 9/2004г.
- [17] <https://nellyo.wordpress.com/2018/07/07/echr-8-vs-10/>.
- [18] online Media Freedom Resource Centre, <https://www.rcmediafreedom.eu/Tools/Legal-Resources/M.L.-AND-W.W.-v.-Germany-Recent-Developments-in-Judicial-Balancing-of-Privacy-and-Free-Speech-Online>.
- [19] Inform's Blog, <https://inform.org/2018/07/04/case-law-strasbourg-ml-and-ww-v-germany-article-8-right-to-be-forgotten-and-the-media-hugh-tomlinson-qc-and-aidan-wills/>.
- [20] <https://technews.bg/article-113949.html>.
- [21] <https://www.theguardian.com/technology/2019/jan/21/dutch-surgeon-wins-landmark-right-to-be-forgotten-case-google>.
- [22] Цакова, И. Електронният документ като доказателство в гражданския процес, С., 2018, ISBN978-619-160-967-3.